

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Deci/ia nr.4099

Ședința publică de la 14 noiembrie 2008

Președinte:

- Judecător
- Judecător
- Judecător
- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C.P SA împotriva sentinței civile nr.2448 din 10 octombrie 2007 a Curții de Apel Bucuroști-Secția a VUI-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat: recurenta-reclamantă S.C" P" SA, reprezentată de avocatul, precum și intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală reprezentată de consilierul juridic

Procedura completă.

S-a prezentat referatul cauzei după c; re Curtea, constatând pricina în stare de judecată, a acordat cuvântul părților.

Recurenta-reclamantă, prin apărător, a solicitat admiterea recursului, astfel cum a fost motivat în scris, și modificarea în tot a sentinței atacate, în sensul admiterii iscțiunii, cu consecința anulării actelor administrativ-fiscale contestate și exonerării de plata obligațiilor fiscale suplimentare, coi'stând în TVA aferent primelor de asigurare facturate clienților, precum și restituirea sumelor deja achitate; a solicitat de asemenea cheltuieli de judecată, potrivit dovezilor depuse la dosar.

Intimata- pârâtă, prin consilier juridic, a pus concluzii de respingere a recursului declarat în cauză u menținerea ca legală

și temeinică, a hotărârii instanței de fond, depunând la dosar și concluzii scrise.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la data de 28 noiembrie 2006

reclamanta S.C/'P" SA a

solicitat, în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fiscală (A.N.A.F.):

- anularea Deciziei nr.77/1.06,2006 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală Direcția generală de soluționare a contestațiilor și a Deciziei nr.96/30.1C.2006 emisă de aceeași autoritate;

- anularea Deciziei de impunere nr.*/3.02.2036 emisă de *Agenției Naționale de Administrare Fiscală constând în stabilirea următoarelor obligații fiscale:

- * lei taxa pe valoarea adăugată?
- * lei dobânzi aferente
- * lei penalități de întârziere;

- anularea Deciziei de impunere nr.*/6.03.2006 emisă

de * din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fisc ala constând

în stabilirea următoarelor obligații fiscale:

- * lei obligațiile fiscale accesorii pentru perioada 31.01.2006 - 6.03.2006

- exonerarea de plata obligațiilor fiscale sue; menționate și pe cale de consecință obligarea autorității fiscale la returnarea sumelor achitate cu acest titlu (* lei tax_L pe valoarea adăugată, * lei dobânzi aferente, * lei penalități de întârziere, * lei obligațiile fiscale accesorii pentru perioada 31.01.2006 -6.03.2006)

- obligarea autorității fiscale la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că obiectul litigiului îl constituie demonstrarea caracterului de operațiune

netaxabilă din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată a operațiunii de facturare a primelor de asigurare către utilizatori ca urmare a faptului că, în opinia sa, operațiunile de asigurare și intermediari în asigurări sunt scutite de TVA; cheltuielile cu primele de asigurare nu sunt cheltuieli accesorii, refacturarea primelor de asigurare nu este o prestare⁵ de serviciu conexă activității de bază; S.C. P I.F.N. S.A a avut pe perioada 01.01.2001 - 29.01.2004 (pentru care organele fiscale au calculat sarcina fiscală suplimentară) calitatea de agent de intermediari în asigurări, desfășurând această activitate ca activitate de sine stătătoare și nu ca activitate conexă celei principale; interpretarea dispozițiilor legale trebuie făcută prin prisma principiilor generale ale dreptului fiscal, iar esența litigiului este în a determina caracterul operațiunii de asigurare în raport cu operațiunea de leasing financiar.

În opinia reclamantei, concluziile raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 27 ianuarie 2006 precum și respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate împotriva acestui raport și a deciziei de impunere sunt greșite în raport cu dispozițiile legale aplicabile și a principiilor dreptului fiscal al prevalenței fondului față de formă, al precauției și predictibilității actelor fiscale.

Astfel, arată reclamanta, poziția organelor fiscale este că asigurarea este un element accesoriu contractului de leasing financiar și că în aceste condiții asigurarea va trebui să urmeze același regim fiscal cu operațiunea principală - leasingul - respectiv să fie taxabilă cu TVA, singurul argument al acestora fiind în sensul că societatea nu poate avea în același timp și calitatea de intermediar în asigurare și cea de asigurat.

Aceasta, în condițiile în care, în opinia reclamantei, ne aflăm în prezența a două operațiuni principale, care deși sunt interdependente în modul lor de desfășurare, au un caracter distinct, fiecare operațiune având un tratament separat referitor la TVA în sensul că operațiunea de leasing este supusă TVA, iar operațiunea de asigurare este scutită de TVA.

Reclamanta a susținut că toate cheltuielile cu primele de asigurare nu sunt cheltuieli accesorii, refacturarea primelor de

asigurare nu este o prestare de serviciu conexă activității de bază, ci reprezintă o activitate principală de sine stătătoare.

Este adevărat, arată reclamanta, că în perioada 2000 - 2004 a încheiat mai multe contracte de leasing financiar, potrivit cărora obligația plății primelor de asigurare revenea utilizatorilor, dar dată fiind scutirea de TVA a operațiunilor de asigurare, emiterea facturilor către utilizator nu a individualizat TVA, scutire care, în opinia sa, a funcționat sub imperul tuturor dispozițiilor legale în materia TVA.

A mai susținut reclamanta că exercitarea a două activități independente este permisă, recunoscută și uzuală :ii practica curentei, iar regimul fiscal aplicabil fiecărei operațiuni depinde de caracterele și reglementările legale pentru fiecare caz în parte. Aceasta cu atât mai mult cu cât activitatea do agent de intermediere a fost implicit recunoscută de către autoritatea fiscală odată cu recunoașterea legalității operațiunilor de încasare a comisionului de intermediere care indică un raport juridic tripartit, chiar dacă a treia parte nu este semnatarul contractului de asigurare, fiind vorba de un contract de comision de reprezentare.

Deși operațiunile de intermediere în asigurări au fost și sunt în mod expres scutite de TVA (prin O.U.G.nr.17/2000, Legea nr.345/2002 și Codul fiscal), arată reclamanta, totuși, autoritatea fiscală a dat o interpretare eronată acestora, străină principiilor generale ale dreptului fiscal, cu referire și la jurisprudența europeană în materie.

Reclamanta a apreciat că deciziile atacate sunt nelegale, în esență, în temeiul următoarelor principii și motive:

- operațiunile de leasing operațional și cele de intermediere în asigurări sunt două activități prin care se oferă clientului servicii distincte principale, asigurarea nefiind accesorie leasingului, în consecință, fiecare trebuie tratată separat din punct de vedere TVA: leasingul - operațiune supusă TVA, asigurarea - operațiune scutită de TVA;

- S.C. P L.F.N. S.A a desfășurat activitatea de intermediere în asigurări în baza calității de agent de asigurare obținută potrivit legii;

- beneficiarul asigurării este utilizatorul din cadrul contractului de leasing, în acest caz, acesta va suporta și costul asigurării și nu S.C. P S.A., ceea ce înseamnă că nu avem de-a face cu o refacturare de costuri;

- utilizatorii nu au fost forțați să încheie contracte de asigurare intermediare de S.C. P S.A. Acei utilizatori care au încheiat asigurarea direct cu firmele de asigurare au beneficiat de scutire de TVA. Interpretarea organelor fiscale conduce la distorsiuni concurențiale;

- spiritul legislației privind TVA în România derivă din legislația TVA din Uniunea Europeană, care prevede în mod clar scutirea de TVA pentru operațiunile de asigurare.

În cauză, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili și Administrația Națională de Administrare Fiscală au formulat concluzii scrise, arătând că solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În ședința publică din 19 septembrie 2007, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (D.G.A.M.C.) a invocat excepția necompetenței materiale a Curții de Apel București și a arătat că decizia de calcul a fost atacată la D.G.A.M.C.

Pârâta A.N.A.F. a solicitat disjungerea capătului de cerere privind anularea Deciziei nr.** din 30 octombrie 2006, susținând că decizia de impunere nr.*** din 6 martie 2006 emisă de D.G.A.M.C. este un act administrativ fiscal, fiind aplicabile dispozițiile art.10 din Legea nr.554/2004 în raport cu cuantumul sumelor contestate, mai mici de 500 mii lei, situație în care A.N.A.F. nu are nici calitate procesuală pasivă

Reprezentantul reclamantei a fost de acord cu cererea de disjungere și cu declinarea soluționării acestui capăt de cerere privind anularea deciziei de impunere nr.** din 6 martie 2006 emisă de D.G.A.M.C precum și a deciziei nr.*** din 30 octombrie 2006 emisă de D.G.A.M.C. la Tribunalul ***.

Curtea de Apel București - Secția a VIH-a de contencios administrativ și fiscal prin sentința civilă nr.2448 din 10 octombrie 2007, a admis excepția de necompetență materială a

instanței în ceea ce privește decizia de impunere nr.*** din 6 martie 2006 a D.G.A.M.C, a disjuns acest capăt de cerere și a declinat soluționarea acestuia în favoarea Tribunalului

București - Secția contencios administrativ și fiscal.

Totodată, prin aceeași sentință, s-a respins ca ne întemeiată acțiunea reclamantei, în contradictoriu cu A.N.A.F. și D.G.A.M.C. în ceea ce privește deciziile nr.*** din 3 februarie 2006 emisă de A.N.A.F. - D.G.A.M.C. și nr.*** din 1 _unie 2006 emisă de A.N.A.F. - Direcția generală de soluționare a contestațiilor, ca neîntemeiată.

Pentru a se pronunța în sensul arătat, instanța de fond a reținut, în esență, după cum urmează.

Analizând cu prioritate excepția invocată, instanța de fond a reținut că decizia de impunere nr.*** din 6 martie 2006 (> emisă de D.G.A.M.C. vizează obligații fiscale accesorii în suma de *** lei, iar prin decizia nr.*** din 30 octombrie 2006 a fost soluționată contestația împotriva acesteia, motiv pentru care, în baza dispozițiilor art.10 din Legea nr.554/2004 competența de soluționare a capătului de cerere prin care s-a solicitat anularea acestora revine Tribunalului București - Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Cu privire la celelalte capete ale cererii s-a reținut că prin decizia de impunere nr.***/3.02.2006 emisă de A.N.A.F.-D.C. A.M.C. au fost stabilite în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare pentru perioada verificată 1.01.2000-31.12.2004, în sumă de *** lei cu dobândă în sumă de *** lei și penalități de întârziere în sumă de *** lei.

Împotriva acestei decizii de impunere, reclamanta a formulat contestație care a fost soluționată de către pârâta A.N.A.F.-Direcția generală de soluționare a contestațiilor, prin decizia nr.***/1.06.2006 fiind respinsă ca neîntemeiată.

În fapt reclamanta susține că în conformitate cu dispozițiile legale prin care s-a reglementat regimul TVA, în vigoare la momentul respectiv, OUG 17/2000 pentru perioada 1.01.2000-31.12.2002; Lg.345/2002 pentru perioada 1.06.2002-31.12.2003 și 1^571/2003 pentru perioada 1.01.2004-31.12.2004, operațiunea de facturare a primelor de asigurare către utilizatori, este o operațiune netaxabilă.

În susținerea punctului său de vedere, reclamanta a arătat că potrivit legislației fiscale mai sus menționată, operațiunile de asigurare și intermediere în asigurări sunt scutite de TVA, cheltuielile cu primele de asigurare nu sunt cheltuieli accesorii, operațiunea de refacturare a primelor de asigurare către utilizatori nu reprezintă o prestare de serviciu conexă activității de bază, Svcietatea reclamantă a avut calitatea de agent de intermediere în asigurări, desfășurând această activitate ca o activitate de sine stăitoare și nu ca o activitate conexă celei principale.

Analizând susținerile reclamantei, în raport de prevederile legale incidente în cauză și de întregul material probator administrat în cauză, Curtea a constatat că actele administrative fiscale contestate sunt legale, iar acțiunea reclamantei prin care se solicită anularea acestora este neîntemeiată, urmând a fi respinsă și pentru următoarele considerente.

Potrivit dispozițiilor legale ale art. 9 t.f) din OG 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, locatorul-finanțator se obligă „să asigure, într-o societate de asigurare, bunurile oferite în leasing, dacă prin contractul de leasing părțile nu au convenit altfel”.

Din interpretarea acestor dispoziții legale, rezultă că reclamanta în calitate de locator/finanțator avea obligația de a încheia în nume propriu, în calitate de proprietar al bunului închiriat și de beneficiar al poliței de asigurare, un contract de asigurare cu o societate de asigurări.

În speță însă, reclamanta a încheiat un contract de intermediere (fila 128-130) intitulat „Contract de agent de asigurare”, cu firma SC A SA, obiectul contractului fiind „activitatea Agentului” - în speță SC P SRL - de a acționa în numele și pe seama A SA, prin încheierea asigurărilor prevăzute și în limitele specificate în Anexa nr.1, contra unui comision calculat asupra primelor de asigurare încasate și depuse la A SA. S-a reținut că pentru această operațiune nu s-a calculat sau reținut TVA, primele de asigurare nefiind purtătoare de TVA.

Acționând în calitate de agent de intermediere, reclamanta SC P SRL a încheiat polițe de asigurare în numele și pe seama firmei de asigurări, pentru bunurile proprii

care formau obiectul contractelor de leasing financiar, cumulând în acest mod, atât calitatea de intermediar al operațiunii de asigurare pentru care primea comision, cât și pe aceea de beneficiar al poliței de asigurare, în calitate de proprietar al bunului asigurat, plata contravalorii acesteia, urr.iând a fi suportată de către „utilizatori”, conform prevederilor c antractului de leasing încheiat cu acesta.

S-a mai reținut că reclamanta a susținut faptul că în desfășurarea acestei activități de intermediere „a acționat în nume propriu, dar în interesul utilizatorului”, considerând că sub acest aspect a acționat „în calitate de comisionar¹”, deși nu precizează că ar fi primit vreun comision penti u această operațiune și din partea utilizatorilor.

Instanța de fond a menționat că nu analize. ;za natura juridică și nici aspecte de legalitate ale contractului de intermediere încheiat de reclamantă cu societatea *de* asigurări, întrucât aceste aspecte exced atât competenței legale a instanței de contencios administrativ și fiscal cât și obiectului prezentei acțiuni, respectiv analizarea legalității actelor administrativ fiscale atacate și a obligațiilor fiscale suplimentare stabilite prin acestea.

Sub acest aspect Curtea a constatat că organele fiscale au apreciat în mod corect dispozițiile legale aplicabile în cauză și au stabili l sumele reprezentând obligații fiscale su]: limentare, întrucâ t veniturile înregistrate de societate din n -cuperarea cheltuielilor cu prime de asigurare sunt în fapt venituri conexe activității de bază, care este în speță leasingul financiar, fiind o activitate de prestări servicii, pentru care societatea reclamantă avea obligația de a colecta TVA.

De altfel caracterul accesoriu al cheltuielilor de asigurare este prevăzut și în dispozițiile legale ale art1S al.2 din Lg.345/2002 ca și de cele ale art.137 din Lg.571/2003 care stabilesc componentele bazei de impozitare, incluzând în categoria cheltuielilor accesorii, cheltuieli de asigurare decontate cumpărătorului sau clientului, cu consecința obligativității colectă r ii TVA.

Instanța de fond a apreciat și că susținerile reclamantei referitoare la aplicabilitatea în speță a dispozițiilor legale prin care se instituie scutirea de TVA (art.6 liti) din OUG 17/2000, art.9

alin.2 din Lg.345/2002 și art.141 din Lg.571/2003), în cazul veniturilor obținute din recuperarea de la utilizatori a cheltuielilor cu primele de asigurare, nu pot fi primite, întrucât astfel cum s-a arătat în precedent, aceasta a beneficiat de această scutire în cadrul contractelor de asigurare încheiate în calitate de asigurat, cu firma de asigurări, iar pentru serviciile conexe activității de leasing, respectiv veniturile realizate din recuperarea cheltuielilor cu prime de asigurare, aceasta reprezintă în fapt venituri conexe activității; sale de bază, aceea de leasing financiar.

A mai menționat instanța de fond că în raport de prevederile Lg.32/2000 privind societățile de asigurare și supravegherea asigurărilor, susținerile rec amantei în ceea ce privește calitatea sa de intermediar în asigurați nu pot fi reținute ca fiind fondate, întrucât contractele de asigurare respective nu au fost încheiate cu „terți” respectiv cu utilizatorii, astfel cum prevăd disp.art.2 pct.2 din lege, ca și dispoz.pct.58 din Lg.403/2004 pentru modificarea și completarea Lg.32/2000, în speță reclamanta având calitatea de asigurat, respectiv beneficiar al asigurării.

În ceea ce privește invocarea de către reclamantă a obligației interpretării normelor fiscale prin prisma principiilor generale dreptului comunitar, în speță fiind în discuție prevederile Directivei a VI-a CEE privi id TVA, Curtea a apreciat-o ca fiind nefondată întrucât astfel cum însăși reclamanta a recunoscut, toate prevederile: legislației românești în materie de TVA, respectiv atât Lg.345/2002 cât și Lg.571/2003 (codul fiscal) au avut drept obiectiv armonizarea sistemului fiscal românesc cu această directivă.

De altfel chiar prin actele administrativ fiscale atacate, pârâții au recunoscut scutirea de TVA a operațiunilor de asigurare, neaplicând această taxă pentru operațiunile de asigurare efectuate de către reclamantă în baza obligației sale legale prevăzute de disp.art.9 lit.f din O.G. 51 /1997.

S-a mai reținut că operațiunea prin care reclamanta a refacturat către utilizatori contravaloarea primelor de asigurare achitate către SC A SA, al căror beneficiar era aceasta în calitate de proprietar al bunului asigurat -

reprezintă în fapt o activitate asimilată prestării ele servicii, impozabilă din punct de vedere al TVA, reclamanta având obligația legală de a colecta TVA-ul aferent, conform dispozițiilor legale ale art.18 alin.2 lit.b din Lg.345/2002 și art.137 al.1 lit.a din Lg.571/2003.

Reținând neîndeplinirea acestei obligații legale GJÎ colectare a TVA de către reclamantă, respectiv faptul că aceasta datorează ca obligație fiscală suma de *** lei, stabilită cu acîst titlu de către pârâte prin actele administrativ-fiscale contestai, instanța de fond a reținut și faptul că accesoriile stabilite cu titlu de dobânzi în valoare de *** lei și penalitățile *de* întârziere aferente în valoare de *** lei sunt datorate, teclamanta necontestând modul de calcul al acestora.

împotriva acestei sentințe a declarat recurs, în termen legal, reclamanta S.C."P" SA, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie și invocând (dispozițiile art.304 pct.9 și cele ale art.304¹ Cod procedură civilă.

în dezvoltarea motivelor de recurs se susține că hotărârea instanței de fond este lipsită de temei legal, fiind dată cu aplicarea greșită a legii (art.304 pct.9 c.pr.civ.)

Hotărârea instanței de fond este în mod evident i nsuficient motivată din perspectiva unei jurisprudente restrânse în materie fiscală, în mod general, și din perspectiva lipsei juri s prudenței în materia analizată.

Cel puțin aparent dispozițiile legale în materie fiscală sunt contradictorii, iar aplicarea lor trebuie să aibă la bază principiile generale ale dreptului și pe cele ale dreptului fiscal. Principiului actului clar invocat prin notele scrise era de natură a solicita instanței să motiveze rațiunea pentru care o prevedere legală expresii referitoare la scutirea de TVA în materia as:gurării ar putea fi ignorată, susține recurenta.

Principiu i constituțional al certitudinii impu nerii este înfrînt în situația în care un text de lege expres devine inaplicabil printr-o interpretare extensivă a unei alte dispoziții legale, arată recurenta.

Principiul constituțional al nediscriminării cevine de asemenea inaplicabil în măsura în care utilizatorul ar datora TVA pentru prima de asigurare în cazul în care achită prima

către o societate de leasing și intermediar în asigurări, dar nu ar datora TVA pentru aceeași operațiune dacă ar fi fost contractată cu o societate separată de asigurare și/sau intermediere în asigurări, deși serviciul de care beneficiara este același și într-un caz și în altul.

Cu privire la determinarea caracterului accesoriu sau nu al cheltuielii privind prima de asigurare se susține că pentru a se putea tranșa disputa dintre reclamantă și autoritate se impune a se determina dacă cheltuielile cu asigurarea sunt sau nu cheltuieli accesorii, pe de o parte, și dacă aceste cheltuieli se includ în baza de impozitare sau se includ în categoria cheltuielilor decontate clientului potrivit dispozițiilor art.18 alin.3 din Legea nr.345/2002, respectiv art. 137 alin.3 din Codul fiscal.

[n opinia recurente este de necontestat faptul că dispozițiile legale impuneau obligația societății de leasing de a încheia asigurarea, dar nu este mai puțin adevărat că aceleași dispoziții legale permit părților să decidă cine suportă primele de asigurare.

În cazul dedus judecății în toate contractele de leasing era prevăzută obligația utilizatorului de a achita respectivele prime, ceea ce îndrituiește calificarea lor ca fiind sume achitate în numele clientului, decontate apoi acestuia.

O astfel de interpretare este cu atât mai evidentă cu cât primele de asigurare sunt cheltuieli ulterioare dobândirii bunului de către finanțator și ulterioare sau cel mult concomitente contractului de leasing, iar aspectele privind calificarea primelor de asigurare ca fiind cheltuieli accesorii din perspectiva bazei de impozitare pentru taxa pe valoarea adăugată au fost pe larg detaliate în acțiunea introductivă, arată recurenta.

Deși instanța a conchis prin sentința că prima de asigurare ar constitui o cheltuială accesorie, ea nu a prezentat și raționamentul pe baza căruia a ajuns la o astfel de concluzie raționament ce a înlăturat implicit susținerile societății privind caracterul independent al operațiunii.

Cu privire la caracterul independent al activității de intermediere desfășurată de către recurenta- reclamantă se arată

că în susținerea contestației și a acțiunii principale a invocat caracterul independent al activității desfășurate de către societate, în calitate de intermediar de asigurări și că în susținerea acestor argumente a depus la dosarul cauzei contractul de agent de intermediere încheiat cu A, solicitând să extindă probatoriul în această privință și cu alte înscrisuri privind caracterul independent al activității de intermediere.

Mai susține recurenta că jurisprudența română nu conține precedente în materia tratamentului fiscal diferit a activităților desfășurate de un agent economic, dar că o astfel de jurisprudență există însă în jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene, respectiv Decizia C-349/96, prin care se statuează:

„Instanța națională este în măsură să stabilească, în lumina criteriilor menționate mai sus, dacă tranzacții de natura puse în discuție în desfășurarea procedurilor principale urmează a fi privite din perspectiva taxei pe valoarea adăugată, ca reprezentând două furnizări directe, și anume o furnizare de asigurare exceptată și un serviciu impozabil de înregistrare a cărții de credit, sau dacă una din cele două furnizări reprezintă furnizarea principală careia cealaltă îi este auxiliară, astfel încât să i se aplice același tratament fiscal ca și furnizării principale.”

În opinia recurente, în privința forței juridice a Deciziilor Curții de Justiție a Comunităților Europene instanța de fond avea de rezolvat două aspecte diferite;

- în principal, să stabilească caracterul obligatoriu al interpretării;
- în subsidiar, să verifice valabilitatea interpretării în materia dreptului fiscal român, în măsuri în care ajungea la concluzia că fiind anterioară aderării, respectiva hotărâre nu ar avea caracter obligatoriu.

Cu privire la caracterul obligatoriu al hotărârii se susține că regula interpretării conforme obligă „jurisdicția națională, atunci când aplică dispozițiile dreptului național anterioare cât și posterioare unei directive să le interpreteze, în măsura în care este posibil, în lumina textului și a finalității directivei”. Acest principiu face ca interpretarea dispozițiilor să devină aplicabilă

deopotrivă, chiar dacă la momentul f aptei 3r care au generat litigiul, România nu era încă membră a Uniunii Europene. O astfel de soluție se impune și din perspectiva logicii juridice, două texte identice fiind firesc a fi interpretate identic.

Mai arată recurenta că instanța *c* > * fond a respins susținerile sale cu o motivare extrem de confuză.

Astfel, instanța de fond a admis corespondența textelor legale românești cu cele ale directivei, dat: aceasta a fost în eroare cu privire la solicitarea societății. Recurenta reclamantă nu a invocat nici un moment încălcarea dreptului comunitar, ci a solicitat ca interpretarea legislației să se facă în acord cu interpretarea dreptului comunitar, ceea ce este cu totul altceva. O astfel de interpretare ar fi obligat instanța de fond să purceadă a verifica în ce măsură cele două furnizări au caracter independent, fiind ambele furnizări directe, ori una dintre ele reprezintă o furnizare auxiliară.

În realitate instanța nu numai că nu a făcut o astfel de verificare, dar a menționat expres că verificarea legalității contractului de intermediere invocat de către reclamantă excede obiectului cauzei.

În opinia recurteii, hotărârea instanței de fond este netemeinică (art.304¹ c.pr.civ.) întrucât netemeinicia hotărârii instanței de fond se relevă prin prisma modului în care instanța a făcut interpretarea probatoriului în stabilirea caracterului accesoriu al operațiunii de facturare a primei 13r de asigurare.

Recurenta a încheiat și a depus în susținerea acțiunii contractul de intermediere încheiat cu A SA, în baza căruia avea dreptul de a intermedia respectiv încheia, în numele și pe socoteala A, contracte de asigurare între utilizatorii din contractele de leasing și A.

Potrivit art.8.2. din Condițiile generale de afaceri ale Contractului de leasing P este mandatată de către utilizator cu asigurarea autoturismului. Potrivit clauzei 8.4. din contractul de leasing în cazul producerii riscului asigurat suma plătită de societatea de asigurare se împarte între finanțator și utilizator, ceea ce contrazice calificarea finanțatorului de către instanța de fond ca fiind unicul beneficiar al asigurării.

Caracterul independent al activității de intermediere în asigurare desfășurată de către reclamanta recurentă derivă și din înscrisurile noi pe care înțelege să le invoce în susținerea recursului.

Astfel, potrivit dispozițiilor actului constitutiv a societății recurente (act depus în recurs) activitatea de intermediere este înregistrată în obiectul de activitate al societății. Prin declararea obiectului de activitate rezultă că societatea era îndrituită a realiza operațiuni de intermediere și în legătură cu alto tipuri de asigurări. Este cunoscut faptul că potrivit dispozițiilor legale române există mai multe categorii de asigurare în kgătură cu autoturismele.

Recurenta-reclamantă a avut calitatea de intermediar si cu privire la alte categorii de asigurări (copie contract intermediere polițe pentru alte categorii de asigurări - înscris nou în recurs).

Susține recurenta că pentru determinarea caracterului independent a l activității urmează a se avea i n vedere următoarele aspecte:

- recurenta-reclamantă avea posibilitatea de a intermedia operațiuni de asigurare și cu alte persoane decât utiliza torii
- recurenta-reclamantă avea posibilitatea de a încheia/ intermedia operațiuni de asigurare și cu privire la alte tipuri de asigurare - spre exemplu asigurarea de răspundere civilă obligatorie (RCA);
- utilizatorul avea posibilitatea de a încheia asigurarea și cu o altă societate de asigurare.

Or, o activitate accesorie, conexă este condiționată de existența operațiunii principale, fiind de neconceput să se poată realiza în absența celei principale și în cazul dedus judecății operațiunea de leasing a constituit doar un avantaj coriercial, de natura a oferi un număr mai mare de clienți, și nu de a condiționa dreptul de exercitare sau exercitarea efectivi

A.N.A.F. a formulat doar concluzii scrise, precizând că sentința atacată este legală și temeinică, iar recursul declarat în cauză nefondat.

Examinând cauza în raport cu toate criticile aduse soluției instanței de fond, cu probele administrate și apărările formulate precum și cu dispozițiile legale incidente pricinii, inclusiv cele

ale art.304¹ Cod procedură civilă, înalte Curte constată că recursul este nefondat pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Într-adevăr, conform art.261 alin.ii) din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească se dă în numele legii și va cuprinde printre altele și mențiunile prevăzute la pct.5 al alineatului, respectiv „motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței cum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților”.

Numai că în jurisprudența națională ca și în aceea a Curții Europene a Drepturilor Omului s-a apreciat, contrar celor susținute de recurenta-reclamantă (necesitatea de a se răspunde expres fiecărui argument), că judecătorul nu este obligat, pentru ca hotărârea să fie considerată motivată, să răspundă în mod special asupra tuturor argumentelor invocate de părți, fiind destul ca din întregul hotărârii să rezulte :ă a răspuns acestor argumente în mod implicit. Așadar, este necesar să se motiveze soluția dată fiecărui capăt de cerere și nu să se răspundă separat diferitelor argumente ale părților, care sînt înă aceste capete de cerere.

Este cunoscut că Art.6 paragraf 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale obligă tribunalele să-și motiveze deciziile, dar nu se poate cere să se dea un răspuns detaliat fiecărui argument (în acest sens Hotărârea din 9 decembrie 1994, Ruiz Torja contra Spaniei).

Conform jurisprudenței CEDO, noțiunea de proces echitabil presupune ca o instanță internă care nu a motivat decât pe scurt hotărârea, să fi examinat totuși în mod real problemele esențiale care i-au fost supuse controlului (în acest sens Hotărârea din 28 aprilie 2005 - cauza Albina contra României).

În cauză, înalta Curte constată, contrar celor susținute de recurentă, că instanța de fond a răspuns chestiunilor esențiale ale cauzei. Chiar dacă nu a analizat, în amănunt, fiecare argument invocat de recurenta-reclamantă (uneori în mod repetativ chiar), instanța de fond a avut în vedere că un proces echitabil nu se referă la garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci a unor drepturi concrete și efective.

Astfel, înalta Curte constată că în mod corect instanța de fond a reținut că în cauză sunt aplicabile dispozițiile O.U.G.nr.17/2000, ale Legii nr.345/2002 (în vigoare în perioada 1 iunie 2002 - 31 decembrie 2003) și cele ale Codului fiscal, începând cu data de 1 ianuarie 2004.

Aceasta întrucât intimata-reclamantă în perioada 2001 - 2004 nu doar a intermediat contracte de asigurări în care părțile au fost societatea în calitate de asigurat și beneficiar și S.C/A în calitate de asigurător prin intermediul reclamantei, ci a refacturat către utilizatori primele de asigurare, urmărind să recupereze de la aceștia cheltuielile făcute cu asigurarea mașinilor.

Așadar, dacă în situația în care operațiunea de asigurare are ca temei contractele încheiate între recurenta-reclamantă și asigurător nu sunt supuse taxei pe valoare adăugată, în situația refacturării către utilizatori a primelor de asigurare, ne aflăm în prezenta unei operațiuni care este conexasă activității de bază, fiind asimilată prestărilor de servicii și fiind impozabilă cu TVA. În această din urmă situație valoarea polițelor de asigurări reprezintă o cheltuială pentru recurenta-reclamantă, fiind o cheltuială conexasă a activității de bază care se recuperează de la utilizatori.

Contrar celor susținute de recurenta-reclamantă tocmai în prezenta leasingului financiar, refacturarea primelor de asigurare pentru a recupera cheltuielile efectuate de societate este o activitate de prestări servicii care naște obligația legală de a colecta TVA.

De fapt, recurenta-reclamantă a urmărit realizarea unor venituri în perioada supusă controlului pentru recuperarea de la utilizatori a unor cheltuieli cu asigurarea autovehiculelor aflate în proprietatea sa, venituri aferente deci activității de bază, respectiv contractelor de leasing financiar, care intră în sfera de aplicare a TVA.

Prin urmare, obligația legală de a colecta TVA s-a născut ca urmare a refacturării primelor de asigurare pentru a recupera cheltuielile efectuate de societate, iar nu ca urmare a încheierii contractelor cu firma de asigurări.

recuperează de la utilizatori conform prevederilor art. 10 litf din O.U.G.nr.51/1997 republicată.

Cum în cauză asiguratul nu este o terță persoaneii în sensul art.2 pct.2 din Legea nr.32/2000, respectiv utilizatorii bunurilor, asiguratul și beneficiarul asigurării fiind recurenta-reclamantă, recuperarea de la clienți a cheltuielilor cu primele de asigurare reprezintă venituri conexe activității de leasing financiir.

Așadar, cheltuielile de asigurare sunt cheltuieli accesorii în situația arătată în cele ce preced, societatea având obligația includerii în baza de impozitare a TVA și a cheltuielilor făcute cu asigurarea și corelativ obligația de a colecta T\ A aferent acestei operațiuni.

Prin urmare, constatând că soluția instanței de fond este legală și temeinică, iar criticile aduse acesteia nu sunt de natură a duce la schimbarea acesteia, înalta Curte va respinge recursul declarat în cauză, în baza dispozițiilor art.312 alin.1 teza a II-a coroborate cu cele ale art.20 și 28 din Legea nr.554/2004.

PENTRU ACESTE MOTIVE

IN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursul declarat de S.C."P" SA împotriva sentinței civile nr.2448 din 10 octombrie 2007 a Curții de Apel București-Secția a VUI-a de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat. Irevocabilă. Pronunțată, în ședință publică, astăzi 14 noiembrie 2008.

JUDEC: ATOR,

AGISTRAT ASISTEN

Înalta Curte constată că atât probatoriul administrat în dosarul de fond cât și cel administrat în recurs confirmă faptul că în perioada verificată, în baza contractului încheiat cu S.C, recurenta-reclamantă a fost autorizată să acționeze pentru și în numele companiei de asigurări și să efectueze toate activitățile specifice, inclusiv colectarea primelor și plata acestora către compania de asigurări, iar pentru această activitate de intermediere ie asigurări nu i s-a calculat TVA.

Numai că recurenta-reclamantă na a acționat ca intermediar între utilizator și asigurător, adică între persoanele fizice și juridice care foloseau bunurile în regim de leasing și S.C/A"SA, polițele fiind încheiate pe numele S.C/"P" SA care este beneficiarul asigurării și proprietarul rr asinilor, având și obligația de a le asigura conform prevederilor art.9 lit.f din Legea nr.51/1997 republicată, iar refacturarea s-a efectuat pentru serviciile prestate. Așadar, în această din urmă situație, recuperarea de către societate a cheltuielilor cu primele de asigurare nu mai reprezintă activitate de intermediere în asigurări, astfel cum corect au reținut și autoritățile fiscale.

Este de observat și că motivul de recurs referitor la dreptul comunitar și jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene nu poate fi primit în raport cu dala aderării României la Uniunea Europeană, cu obligațiile asumate în perioada pre-aderării, cu forța juridică a actelor comunitare (în speță a directivelor a căror transpunere nu a fost ce altfel contestată - nici ca termen, nici din perspectiva corectitudinii) și cu perioada verificată. De altfel, sentința atacată nici nu este contrară jurisprudenței indicate de recurentă.

În plus, înalta Curte constată că nu au fost probate nici pretinsele distorsionări concurențiale invocate de recurenta-reclamantă.

Aceasta cu atât mai mult cu cât din probatoriul administrat rezultă că valoarea polițelor de asigurare reprezintă o cheltuială pentru S.P" SA, respectiv cheltuieli conexe ale activității de bază care se